

19. szám.
November 7-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jul.—dec. 3 frt., és három óra jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

E M I N A.

(Beszély.)

Írta: **Jókai Mór.**

Most halljunk egy történetet a női hűség s a férfiúi — minek is nevezzük? Nevezzük áldozatkészségnek. Tehát a férfiúi áldozatkészségről és a női állhatatosságról.

Mikor még II. Mustafa ült a trónon, annak volt egy kedvenc udvari orvosa, Azan Effendi, annak pedig egy növendék fia Mehemet, a ki miatt kétségbe volt esve az apja, mert abban a gyógyíthatlan betegségben szenvedett szegény fiú, a mit a kerek földön semmi fű és ásvány meg nem gyógyít, s melyet nyelvünkön úgy hírnak, hogy „ostobaság.”

Mehemet, hallatlanul bárgyu volt.

Tizenhat esztendő koráig mindenféle erőlyes gyógyszerekkel, mint bambusz náddal, szarvorrú bőrből készült korbácscsal, áztatott kötéllel, iparkodott Azán odahatni, hogy Mehemet legalább az arab ábéczt megismerje; s tizenhat esztendő korában tette Mehemet azt az észrevételt, hogy „nézze apám: az Elif még most sem olyan, mint a Be.” Azt hitte a jámbor, hogy ha ő sokáig fogja az ábéczt tanulni, an-

nak betűi utóljára kibékülnek egymással s mindnyájan hasonlítani fognak.

Azzal sem vigasztalhatta magát a jó apa, hogy ebből a darab husból, ha tudós nem, tehát majd jó katona lesz. E bizony huszonnégy éves volt már és mindig azon végezte, ha lóra ült, hogy leesett a nyeregből s úgy hozta vissza kantáron vezetve paripáját.

Tehát semmi sem lesz belőle.

Egyszer a Valide szultánnó hivatja az orvost s így szól hozzá.

— Hallod-e Azan, neked van egy fiad, a kinek sorsa engemet érdekel. Hallom, hogy jeles, derék ifjú. (Ugyan ki árulhatta el? Gondolá Azán.) Én a te fiad sorsáról gondoskodni akarok.

— Akkor többet fogsz érte tenni, mint Allah, mert az ugyan nem gondoskodott róla.

— Nekem van egy kedvenc rabnóm, cserkesz leány, fiatal és szép: a neve Eminah. Én e leányt férhez akarom adni, s vőlegényeül fiadat szemeltem ki.

(No annak az egynek jó lesz; gondolá magában az orvos.)

— A menyasszonyi hozomány harmincezer dínár.

Az orvos elszörnyedett. Neki minden tudománya sem ér annyi pénzt, mint a fiának az ostobasága.

Földreborult, megcsókolta a szultánnő koftányát, megköszönte a nagy kegyelmet, s azzal futott haza, a nagy kamaszt értesíteni, hogy kap egy csudaszép feleséget, hozzá palotát, és annyi pénzt, a mennyit holtig meg nem tud számlálni.

Mehemed azt mondá rá, hogy az nagyon jó lesz.

A menyegzői előkészületek mingyárt megtették: az orvos elrendezte az új házasok számára való lakást; a szultánnő gondoskodott a menyegzői ékszerekről; az étkek, ünnepélyes kivilágítás és zene kedvéért az orvos erőlteté meg az erszényét; a szertartás, a lakoma végbe is ment rendén, s a lefátyolozott menyasszonyt bekísérték a vőlegény háló szobájába, s ott magára hagyták a boldog párt.

Mehemetnek az egész esti evés ivás alatt csak az rontotta az étvágyát, hogy menyasszonya arcát még nem láthatá. Valami homályos sejtelem suttogott a háta mögött olyan forma gyanúperekről, mintha olyankor, mikor ilyen nagyon sok pénzt adnak egyszerre a leánynyal, annak aligha valami hibájának nem kell lenni.

„Tán csak nem fekete?”

Utóljára az is mindegy: ha fekete, az éjszaka még feketébb, az majd betakarja.

Hát, a midőn együtt maradnak s Eminah hátraveti a fátyolt arczáról, Mehemed majd elájult meglepetésében: egy tündér állt előtte, egy hűri a hetedik égből, a ki lejött megszegyeníteni minden fűt, fát, virágot, drága követ, eget, napot, csillagokat, a mikhez csak valaha a szorult költők asszonyi természet, arcot, szemeket, fogakat és vállakat hasonlítottak.

Ilyen szépségről ő még álmodni sem tudott; pedig álmában több esze volt, mint ébren.

Hanem ha van valami, a mit tanítás nélkül is megtud az ember, az bizonyosan az a tudomány, a mit egy elpiruló hölgy arczáról olvashat a férfi, kivel egyedül van, s a kit magáénak nevez.

Mehemed azt hitte, hogy ez az a hangszer, a min ő is prima vista fog játszani tudni.

Pedig hát szegény Mehemed ezzel is megjárta nagyon: a mint letelepedett a divánra szép arája mellé, a mint kinyújtá reszkető újjait, hogy derekát átkarolja, a mint forró ajkát közel vitte az alabástrom vállhoz, hirtelen egy olyan jól kimért pofoncsapást kapott a füle és orra közötti térre, hogy a szemei is tüzes karikát hánytak bele.

— Vakmerő! Kiálta a hölgy, felszökve a kerevetről, melyen vőlegénye hanyatt terült az ijedség és még egy második pofonra való várakozás következtében. Most még csak egy arczul csapást kaptál, de ha még egyszer egy újjal érinteni mersz, kardcsapást fogsz kapni, a mitől a fejed legördül. Most eredj, küldd ide az apádat, ostoba.

Mehemed sajnó pofáját dörzsölve osont ki a boldog örömeik szobájából s sietett az apjához.

— No apám, ugyan jó multság ám vőlegénynek lenni: nézd, mit kaptam? Eredj be csak hozzá: neked is akar valamit mondani.

Azán felindultan sietett fia menyasszonyához s fölhevé magában, hogy erélyesen meg fogja dorgálni a szemérmetességnek e túlságig vitt nyilatkozataiért; azért oda érve, le akart ülni mellé, hogy majd beszél hozzá okosan.

— Maradj állva és hallgass: kiálta rá a leány. Majd én beszélek.

Azán nem kínáltatta magát kétszer, hanem ijedten állt föl.

— Engem a Valide szultána azért adott fiadhoz nőül, mert Ahmed herceg szerelmes belém. Csak messziről láhattuk eddig egymást, de leveleink által tudattuk érzelmeinket. A herceg örjög értem, én pedig imádom őt. A herceg most a király foglya: tudhatod jól, hogy ő csak testvére Mustafa szultán kegyelméből maradt élve, s a míg a szultán él, neki nőhöz közelíteni nem szabad. A valide szultána megtudva szerelmünket, szét akarta azt tépni, nehogy Ahmedet megöljék miatta. Mert a fogoly fejedelmet, ha alattomban nőt vesz, nehogy utódjai legyenek, megölik. Ezért adtak engemet nőül fiadhoz. Már most tudod jól, micsoda tüzet hoztál a házadba, mikor engemet elfogadtál. Ahmed kiszabadulhat egyszer, nem tudhatod mikor? lehet, egy év múlva; lehet, holnapután. És akkor keresni fog engem. Jaj a te házadnak, jaj minden ivadéknak, ha Ahmed nem úgy talál meg engem itt, mint a hogy idehoztak. Ő szultán lesz, és a mely főre én akkor ujjammal mutatok, az a fő

le van esve, de a mely főre rá teszem kezemet, az a fő meg van áldva.

Tedd az én fejemre hát kezedet, bájos herceg asszony, kiálta térdre esve Azán; bizony mondom néked úgy fog tégedet ezentul tekinteni mindenki házámnál, mint Ahmed kincsét, mely megőrzéstül van ránk bizva.

Azzal visszament Mehemethez az öreg s azt mondá:

— Fiam, eredj vissza hálószobádba, vess ágyat a küszöbödön keresztül s ott aludjál, ne hogy akár te, akár más hozzá találjon nyulni ahhoz a nőhez, a kit ma ide hoztak: mert mindenképen a te fejedet vágják le miatta.

Félesztendő mulva egy néplázadás letaszítá Mustafát a trónról, ki hozta börtönéből Ahmedet és helyébe ülteté a trónra.

Ahmed szultánnak első gondja, mit az országlás fennhagyott, Eminah volt.

Sohasem felejthető azóta a szép cserkesz leányt, ki reggelenként virágbokrétákat lopkodott aranyozott börtön ablakába.

Maga elé hívatta az orvost és fiát.

— Azán, szólt az orvoshoz. Mi alatt fogoly voltam a szerályban, egy ember ellopta turbánom forgójából a legnagyobb gyémántot. Mint-hogy ily nagy gyémántot csak fejedelnek vásárolhatnak meg, hihető, hogy az ember darabokra törte kincsemet, hogy úgy adhassa el. Mond meg orvos, az alchymia útján össze tudod-e ragasztani e széttört gyémánt darabjait?

— Árnyékodba hajtom fejemet padisha, szólt az orvos. Gyémántod most is házámban őriztetik, és gyémántod most is ép.

E szóra nem állhatta meg a szultán, hogy le ne szálljon trónjáról és saját kezével ne emelje fel a földre borult Azánt.

N* Miska M* Miskához.

Látod komám, annak, hogy az idén nem termett búzád, az az oka, hogy *rosz volt a nevelésed*. Ez természetes: a szakállodat nevelted, a helyett, hogy a búzád szalmáját nevelted volna. Azután mindig *káromkodol*, elkergeted vele a felhőket; ha jó nevelésed volna, olvasnád a *Kreuz Zeitungot*, attól mingyárt megjönne az eső. Nem jártál iskolába, különben tudnád, hogy miből lesz a víz? *oxygénből*, meg *hydrogénből*; ha *carbonicumot* is teszsz hozzá, lesz belőle *savanyúvíz*. Ti nálatok pedig csak a *reménység* tud vízzé lenni, s ha nincs reményetek, vizetek sincs. Ha jó nevelésed volna, ismernéd *dr. Hooibrennk gabonafeldatásisystemját*, mely szerint

— Ugy bizony mondom, hogy tisztességes árban váltom tőled azt vissza.

Ahmed rögtön küldeni akart Emináért; de az anya szultánnó megtiltá azt. Egy rabnó, ki egyszer a szerályt elhagyta, többé oda vissza nem kerülhet.

Ahmed nem tehetne nejevé kedvesét, kit oly forrón szeretett, s ki hozzá még férje házában is oly törhetlenül hű volt.

De ha szultánnóvé nem tehetne, Candia kormányzónejává, nagyvezérnévé csakugyan tehetne.

És így lett Mehemet egymás után kapudán basa, Candia kormányzója és nagyvezér.

Mint kapudán basa nem tudott evezni. mint Candia kormányzója nem tudta a nevet leírni, mint nagyvezér nem tudott lovon ülni, hanem azért kötelességeit hiven és pontosan teljesíté.

E kötelességei abból álltak, hogy nejehez, kivel az édes vizek mellett pompás palotában együtt lakott, sokat ne közelítsen, s mikor a szultán érkezését észre veszi, látatlanná tegye magát.

Sohasem volt nagyvezér, a ki szultánja kegyét olyan hosszas ideig ki birta volna érdemelni, mint Mehemet.

Utóljára is, mint igen gazdag és tekintélyes ember halt meg.

Hanem olvasni és lovagolni még akkor sem tudott.

* * *

Ebben az egész történetben pedig csak az a nevezetes, hogy nem a mi civilizált rónánkon belül történt; mert akkor nem volna benne semmi nevezetes. A müzümánok krónikáiban egyedül áll az a történet, hogy egy nagy úr más valakivel vétetett maga számára feleséget.

minden szál buzáról pemzivel virágzáskor le kell szedni a himport, és a másokra rákenni, így 50 percenttel több búza terem. Ha nevelésed volna, *parapléval járnál*; mikor nagy nap süt, kiülnél vele a földre, árnyékot tartana fölötte, nem száritaná ki a nap. Ha jó nevelést kaptál volna, éjszakára *betakarnádköpnnyeggel* a paszulyodat, nem venné el nyáron a dér. Ha illendő nevelést kaptál volna, bogár és pillangó gyűjteményed volna, gombostikre szúrva, mint más iskolázott embernek, s nem volna annyi bogár és kukac a repczéden. Ha jól neveltek volna, *herbáriumot* gyűjtöttél volna, száritott füvekből, most nem mondanád, hogy nincs *takarmannyod*; a mivel kiteleltesd a marháidat. És így láthatod, hogy a rossz nevelésed az oka annak, hogy most nyomoruságban vagy."

A furesa

Nagyon szép halat fogtam, kinek kell? oda adom ingyen.

Az előrelátó poroszok.

A porosz kormány most egy nevezetes hadsapat felállításával foglalkozik. Ezek lesznek a tengeri buvárok; a kik úgy lesznek ellátva, hogy két óra hosszat is eljárhassanak a tenger alatt.

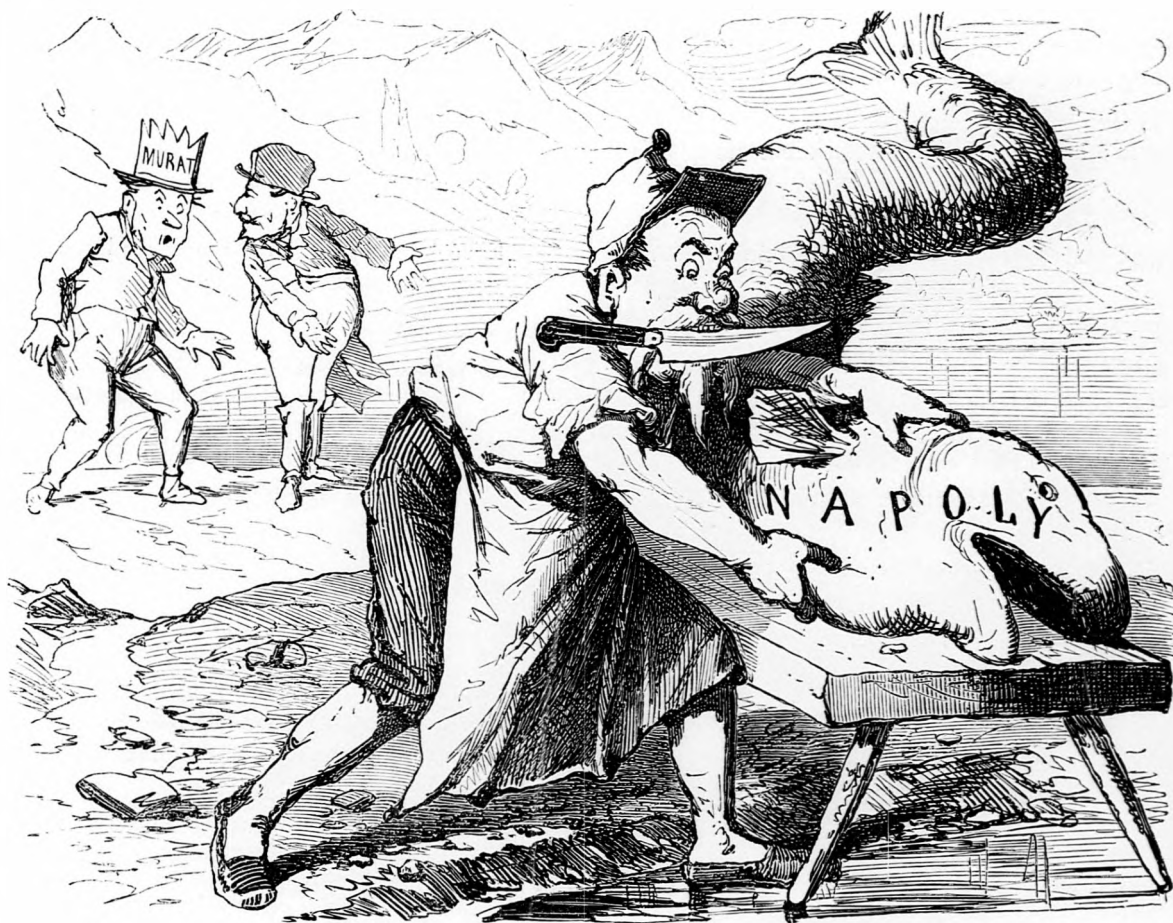
Ezeknek lesz a hivatásuk, azt a porosz hajóhadat, mely még nincs, majd ha eltalál sülyedni egy tengeri ütközet alkalmával, ismét a tenger színére felemelni.

Ez csakugyan nagyon előrelátó gondoskodás.

A cilinder fizeti ki a lengyel süvegnek a költségeit.

Úgy történhetett ez meg, hogy egy lengyel hazafi kiment külföldre, ott kalapos mesterségre adta magát feltalálta, hogyan kell a köcsögkalapokat nagyon fényessé tenni; ebből meggazdagodott, milliomos lett, s most ő látja el a lengyel menekülőket pénzzel és négy-szögletű sipkával; ki a cilindernek köszönheti gazdagságát. Ez még is perfidia!

halak.

Nézd, hogy küzd az a szegény ember azzal a nagy krokodillal, eredj szabadítsd meg tőle.

Miféle compositió?

- Nem jön el urambátyám a Faustba?
- Szép-e?
- Óh igen szép compositió.
- Miféle kompozitzió? Pakfong?

A fősvény orvos.

X. doktorról azt mondják, hogy annyira nem tesz semmit illendő honorárium nélkül, hogy ha saját magá-

nak valami baja van; kivesz az egyik zsebéből öt forintot, beleteszi a másikba; de még magának sem ír recipét ingyen.

Az öreg úr.

- Mért nem házasodik meg urambátyám.
- Mert én az öreg asszonyokat nem szeretem.
- Hát vegyen fiatalat.
- Azok meg engem nem szeretnek.

Hunyady László Párisban.

Erkel nagy dalművét, Hunyady Lászlót Párisba kéri előadásra a nagy opera színházhoz. Azt mondják, hogy némely kardalokat a párisi színpadok számára egészen ujonnan fog kidolgozni. Sokan azt is beszélik, hogy a szöveget is alkalmazni fogják a párisi felfogás szerint. Igy például, mikor Nándor-Fehérvár hidját felhúzzák a betörő idegen hadsereg előtt, s a két tábor között épületes szóváltás keletkezik, az így fog módosittatni :

Pesten :

„Egyébiránt (ezen szóval kezdődik a felvonás) tiltják törvényeink.“
 „„Nyissátok ki
 A király kísérete jött most ide
 Szolgáljuk Cilleyt.““
 „Barátim, hát csak kinn maradjatok
 Ez a felvonó híd mert bezáratik.““

Párisban :

„Egyébiránt tiltják az 1815-ki szerződések!“
 „„Nyissátok ki““
 Jött most ide
 A császár kísérete
 Szolgáljuk Foreyt.“
 „Messieurs, hát csak kinn maradjatok,
 Itt Mexicóban rosz a levegő.““

Továbbá.

László király a gyilkosság után.

Pesten :

Igen kedves magyarjaim
 Ismérve hálás szívetek
 Önkénytelen hibátokért
 Szívem szerint megengedek.

Párisban :

Igen kedves lengyeleim,
 Csak még egy kissé tűrjeteK,
 Majd hogy ha már meghaltatok
 Segélyetekre sietek.

Azután.

Szilágyi Erzsébet és fiai.

Pesten :

Most a királyhoz el :
 Kivánni esküjét;
 Tisztán valóban úgy
 Csak birhatjuk kegyét.

Párisban :

Most a császárhoz el :
 Kivánni esküjét;
 Csak aztán tartsa meg
 Ne úgy, mint Zürichét.

Megint odább

Gara magán dala.

Pesten :

Örömrre fel Gara!
 Dicső napod derül;
 Arany sugárral
 Remény ragyog körül.

Párisban :

Örömrre Muravieff!
 Dicső napod derül:
 Ne félj, minden veszély
 Móst szépen elkerül.

Hősi románcok.

I.

Megesküdtek ők egymásnak
Hogy hűk lesznek élve halva —
Pofók arcú volt a lovag,
Sápadt a hölgy, mint birsalma.

Apád vár-ur, én csak szegény,
Kardom s szivem csak vagyonom,
Légy te nőmmé, tied minden . . .
S' borzas fejt rázza nagyon.

Mint a körte ha megérik
A fáról a földre pottyán,
Húll hölgy lovagja karjába
Tied! míg a szivem dobban.

Lovag viszi menyasszonyát
Tó melletti kis lakába,
De csak egy tál ételt hoz föl
A többit elflautázza.

Ez is jó tizennégy napig,
De azután már több is kell.
Igen férjem! — osz' nem járok
Örökké e frosz mantüllel?

Rázza fejét Csupor vitéz,
Nő szivének aggodalma . . .
Most az 'asszony pofók arczu,
S férje sápadt mint birsalma.

II.

Vitéz : mondom, ne keseríts,
Mert leváglok mint a tököt!
Álj előmbe, pajzsom segíts!
Szólt hős Mázos, s nagyot nyögött.

A kiért ők viaskodnak,
Úl a leány az ablakba'
Néz holdat, s mit kezében tart
Sokszor a lepénybe falva.

Ó be véres lett a harcztér!
Ott Mázos levágott füle.
De ő győztes, s míg haza tér
Fekszik a más elterülve.

És a szép lányt, — Eris alma! —
Azon a szép csöndes éjjel!
Megszöktette a 'lovagja,
Kezében a nagy lepénynyel.

— Ó be szép az a mór románcz,
Melynek vége így megyen ki :
Az-é az igazi füles
Ki leghosszabban viseli? . .

K.

Mit tesz mulatni jótékonyaságból.

A napokban jutott kezünkbe egy hivatalos kimutatás, melynek az volt a veleje, hogy bizonyos jótékony célra tizenkét táncvizigalom rendeztetett. A nemes publikum részvéte oly nagy volt, hogy a *kilencz* első dali-dóból csakugyan összegyűlt a jótékony célra 200 ft. — Aztán a következő három bálban *azt is eltánczolta* a nemes publikum. A jótékony célra maradt száz forint **deficit**. — Már hiszen mélyen tisztelt t. cz. publikum, ha tánczolni akarsz, hát csak tánczolj, akár huszonnégszer egy hónapban ; ha azonban jót akarsz valakivel tenni, hát tedd azt muzsika szó nélkül.

T a l á n y.

K. Melyik a gyémánt után a legrágább kő? a veres, a zöld, a kék, vagy a sárga?

F. A kék ; mert Kékköt épen a napokban adták el 200 ezer forinton.

Ég és pokol.

Ha a vácsi utcán,
Végig megyek délbe,
Ragadtatik lelkem
Néha fel az égbe.
Az égbe hol jól megy
Mindenkinék dolga ;
Néha ragadtatik
Le a mély pokolba,
A hol össze égni
Nem nagyon jó volna.

Ha látom, hogy mennyi
Angyali lány jár ott,
Azt képzelem tüstént,
Menyországban járok.
S körülöttem a sok
Kereskedő boltja,
Leszen földi bolt hely't
Menyországnak boltja.
„Melyből egy meteor
A tengert kioltja.“

De ha lejjebb nézek
S a krinolint látom
Pokollá változik
Vácsi-menyországom.
A krinolint vélem
Tüzes kemenczének
S a port mit uszály ver
A pokol füstjének,
Melyben férjek lelke
S forintjai égnek.

K.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Az oroszok kiadták a parancsot, hogy 24 óra alatt minden idegen hagyja el Krimiaát. (Hát mért nem kezdik el ők maguk? Hiszen ők ott az *idegenek*.)

— — Egy Goldschmidt nevű héber atyánkfia megmagyarosítja a nevét egyszerűen „Kovács“-ra; — ez az első zsidó, a ki az *aranyat* eldobja magától.

— — (Mondja meg kend már, mi az az oppositio?) Az oppositio a minisztériumnak az, a mi *te* vagy ide haza *nekem*.

— — Londonban össze számították, hogy eddig-él 816 nőnek van hivatala és keresete. — Azonkívül még aztán van 81,600, a kinek nincs ugyan hivatala, de azért van keresete.

— — A budai arénában rég óta adnak egy Schautücker-köt, melyben még ágyúznak is; czime „Der Spion.“ Abban egy hősnek magyarul kell e szavakat elkiáltania: „éljen a haza!“ Három napig tanították a „haza“ kimondására, hogy az se nem „hacza“, se nem „hasza“, meg is tanulta jól, mikor aztán az előadáson ki kellett tenni magáért, elkiáltotta bátran és vitézül: „éljen a *hasa!*“

— — A Styx — pesti német élczlap — panaszkodik a Lloyd hirdetésményeiben, hogy 500 előfizetője hiányzik, s a többi. (No ha már a *pokolban is rossz a vásár*, akkor csakugyan odáig vagyunk!)

— — (Hallja kend, mi az a Szkéne?) Nem tudom én, talán megint valami új bogár lesz, a mi a vetést megeszi.

Ki végre a legfélelmesebb?

Egy berlini újságíró elítélte valamikor egy pár hónapi fogságra; a mit az ki is töltött. Időközben azonban eszébe jutott, hogy hátha megengednék neki, hogy fogsága ideje alatt a városba kijárjon? E végre egy ismerősét megkérte, hogy szóljon a porkolábnál.

A porkoláb azt felelte, hogy én igen szívesen megtenném: de tetszik tudni: a *börtön felügyelő* úr...
Az ismerős aztán elment a *börtön-felügyelő* höz. Oh kérem, felelt ez, semmi szavam sincs ellene; de mit fog hozzá mondani a *polgármester* úr?
Az ismerős elment a *polgármester*hez, annál is előadta kérelmét.

„Tiszta szívvel; viszonzá ez, miért ne? — De valyon nem fog-e érte megharagudni a *kerületi főnök* ur?“

Az ismerős aztán elment a kerületi főnökhöz.

„Semmi kifogásom sincs ellene, válaszolt az: de attól tartok, hogy ha ezt a magam szakállára megengedem, a *miniszter* úr nem fog-e érte megneheztelni?“

Az ismerős nem restellte a fáradságot, elment az igazságügyminiszterhez.

Az meg épen igen jó ember volt.

— Nagyon fogok örülni rajta, ha az ön barátjának valami szolgálatot tehetek; hiszen engemet tetszik ismerni, hanem aztán bizonyos vagyok róla, hogy a *miniszterelnök* majd csinál nekem ezért spektaklit: hiszen tetszik ötet ismerni.

Az ismerős rászánta magát, hogy elmegy hát a *miniszterelnökhöz* is. Előadta annak is a kérelmét.

No ez már csak nem félhet senkitől is!

— Hja, bajos dolog. Felelt a *miniszterelnök*; az ember örömet teljesítene ilyen kívánatokot, csak aztán azok az *átkozott újságírók* ne csapnának belőle lármát!

S z é n a s t r á z s a.

Utazási napló töredék.

A fehérvári dömötörnap vásárról sok vásáros utazván haza a szép holdvilágos esteiken, én is használni akarám időmet, s mivel hogy szobát sem kaptam a fehérvári hotelekben, folytatám utamat Veszprém felé. Épen midőn se előttünk se utánunk nem láték vásáros kocsi, megpillantok az országut árkában két cizfraszűrös egyént, hegyes vasvilla és fényes balta társaságában hosszat nyújtózva. Nem tagadhatom, hogy a Bakony közelléte, a cizfra szűrők, a vasvilla és fényes balta a Patkó-féle népet juttatá eszembe, s vérem forgása kezdé elhagyni csendes tempóját. Csendesen oda hajlék fuvarosomhoz, és kérdém visszafojtott lélekzettel: Miféle emberek azok?

— Széna strázsák — felel az kérdésemre.

— Nem értem, mi az a széna strázsá?

— Hát, ezek vigyáznak arra, hogy egyik vármegegyébü szénával vagy szómával át ne vigyék a marha dögöt.

No ezek ugyan megőrzik, ha mindig ilyen édesdeden alusznak a poszton, gondolám magamban, szívesen megbocsátva hanyagságukat, csak hogy nem afféle Patkó-fajta szegény legények.

S z á m r e j t v é n y.

3. 4. 2. Az egésznek látjuk csak a balját.
3. 5. 6. 3. Nem szeretik, kik ezt tőle hallják.
4. 1. 2. Kivánjuk, hogy adjon Isten sokat.
3. 4. 1. 2. Ilyen legyen, mikor ránk hurogat.
1. 2. 4. 3. Ha már egyszer ezen ül és ottan.
6. 1. 2. Ki így nem tesz, bánják vele jobban.
S ha valaki kenyeret kér tőle,
Se 1. 2. 4. 5, se 3. 4. 5 ne válják belőle.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. JI. cmelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; Jankó J. — Metszi: Pollák.